

Arrest

nr. 339 829 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 20225 *“tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord”* (bijlage 59).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2021 een aanvraag in voor de verblijfsstatus van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkings-akkoord).

1.2. Op 19 december 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf onder de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Bij arrest van 27 september 2024 met nr. 313 645 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Op 30 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de nieuwe beslissing tot weigering van verblijf onder de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, die op 23.12.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf of van het recht of de vernieuwing van het recht op klein grensverkeer in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf of zijn recht op klein grensverkeer ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Gelet op het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangperiode voldoen onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

U voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig artikelen 40 §2 of 40bis §2, is samenlezing met artikel 42 §1 of 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangperiode op 31.12.2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven.

Betrokkene heeft het verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) als houder van een geldig verblijfsrecht aangevraagd d.d. 23.12.2021.

Artikel 69duodecies §2 van het KB van 08.10.1981 stelt de volgende voorwaarden: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dienen de in artikel 69undecies 1° tot 3° bedoelde personen die reeds in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of een geldig document voor grensarbeiders, de volgende documenten voor te leggen:

- 1° een kopie van het geldig paspoort, of voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;*
- 2° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, een kopie van zijn geldige verklaring van inschrijving, van zijn geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van zijn geldige bijlage 15 als grensarbeider;*
- 3° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 §4, tweede lid, van de wet, indien hij ouder is dan achttien jaar.*

Betrokkene legt een geldig paspoort voor bij zijn aanvraag. Tevens legt hij een uittreksel uit het strafregister voor. Wanneer we het uittreksel uit het strafregister bekijken merken we op dat deze niet blanco is. Wanneer we zijn volledig Belgisch en Europees strafregister opvragen merken we dat betrokkene reeds verschillende veroordelingen heeft opgelopen, nl.:

- 28.05.2013: Politie rechtbank Vilvoorde: geen houder geldig rijbewijs: geldboete + rijverbod*
- 21.11.2016: Franstalige correctionele Rechtbank Brussel: Zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informaticasysteem (17) + Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf + vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen: gevangenisstraf 18 maanden*
- 18.02.2019: Franstalige Politie rechtbank Brussel: Eigenaar/bewaarden geen verzekering BA: geldboete*
- 13.09.2019: Politie rechtbank Antwerpen Afdeling Antwerpen: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: identiteitskaart + geen houder geldig rijbewijs + Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven / persoon verblijvend in België: geldboete*
- 10.09.2020: Haringey Magistrates – Verenigd Koninkrijk: 6 maanden rijverbod + werkstraf*
- 04.01.2021: Politie rechtbank Vilvoorde: Spoorwegpolitie: geldboete*

- 14.06.2021: Franstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Valsheid in handels- bank- of private geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (herhaling) + oplichting (herhaling) + Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (herhaling) + Poging tot oplichting (herhaling) + Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is (herhaling) + Vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen (herhaling): gevangenisstraf 2 jaren (+ geldboete).
- 14.07.2021: Franstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Slagen en verwondingen – veroorzaken van kleine lichamelijke letsels: gevangenisstraf 10 maanden (+geldboete)
- 29.06.2023: Nederlandstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevend persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling): gevangenisstraf 2 jaar + geldboete

Zoals blijkt uit het vonnis d.d. 29.06.2023 zijn de bewezen feiten laakbaar. Feiten van herhaaldelijk partnergeweld zijn een ernstig maatschappelijk probleem. Betrokkene heeft reeds meerdere veroordelingen op zijn strafregister, ook voor feiten van slagen en verwondingen. Betrokkene werd immers op 21.11.2016 door de Franstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar.

Verder blijkt uit het vonnis d.d. 14.07.2021 dat de bewezen verklaarde feiten aantonen dat hij zich niet kan beheersen en geen respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens.

Gezien de verschillende feiten van openbare orde en de veroordelingen voor gelijkaardige feiten (herhaling) is het redelijk te stellen dat de weigering van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel is voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Wat betreft de band met zijn partner [K.F.] dienen we op te merken dat er in het vonnis van 29.06.2023 sprake van is dat zij ondertussen de ex-partner van betrokkene zou zijn. Verder dienen we op te merken dat er geen sprake kan zijn van een familiaal leven tussen hen gezien betrokkene werd veroordeeld voor herhaaldelijk partnergeweld jegens mevrouw [K.F.]. Tevens dienen we op te merken dat als zij contact met elkaar willen houden in verband met hun gemeenschappelijke kinderen zij dit via moderne communicatiemiddelen kunnen doen.

In verband met de kinderen van betrokkene dienen we op te merken dat uit het overzicht van de bezoekers in de gevangenis blijkt dat zij betrokkene in het jaar 2024 4 maal een bezoek brachten. Alhoewel we dienen te erkennen dat betrokkene nog sporadisch contact heeft met zijn kinderen, dit familiaal leven niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde. Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene nog verschillende criminele feiten pleegde na de geboorte van zijn kinderen. Hij had zelf kunnen voorspellen dat zijn criminele activiteiten ertoe konden leiden dat hij in de gevangenis zou belanden en daardoor minder contact met zijn kinderen zou kunnen hebben. Hij zou een voorbeeld moeten geven voor zijn kinderen maar we dienen op te merken dat hij integendeel nog verscheidene zware veroordelingen opliep. Door verder het criminele pad te blijven kiezen ontvlucht hij zijn verantwoordelijkheden als vader.

De (ex-)partner en hun kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het Verenigd Koninkrijk of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen in ieder geval de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene kinderen heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van het familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen herhaaldelijk misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken

of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in het Verenigd Koninkrijk of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot enige sociale en culturele integratie van betrokkene blijkt temeer uit het feit dat er herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld en ook met betrekking tot gelijkaardige feiten. Het herhalen van deze feiten getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van zijn verblijfsrecht. Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien is het zo dat betrokkene als Brit zou moeten in staat zijn om in zijn land van herkomst een economische activiteit uit te oefenen of een gezinsleven op te bouwen.

Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

“De Belgische staat pretendeert rekening te houden met de belangen van de kinderen, maar doet dit geenszins. Zij gaat enkel met een verwijtend vingertje naar verzoeker wijzen. Het is “zijn schuld” dat er geen rekening gehouden kan worden met de belangen van de kinderen, hij had maar geen criminele feiten dienen te plegen! De stelling dat verzoeker ook criminaliteit is blijven plegen zelfs na de geboorte van zijn kinderen, is ook niet te verifiëren, nu er enkel een datum van vonnis wordt weergegeven in de bestreden beslissing en geenszins de datum van de feiten.

Men kan de weigering van een verblijf redelijk stellen als een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de maatschappij indien het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging betreft. Aan te stippen valt dat een groot deel van de veroordelingen, veroordelingen door de politierechtbank betreffen. Bijkomend wordt niet aangetoond dat het gedrag van verzoeker actueel een bedreiging zou vormen. De laatste feiten met name vastgelegd in het vonnis van 2023 betrof slagen en verwondingen t.a.v. de partner. Gezien verzoeker geen relatie meer zou hebben met zijn toenmalige partner, is ook de actuele dreiging in dat verband weggenomen.

Verzoeker verblijft bijkomend in de gevangenis en werkt aan zijn reclassering. Er wordt door de Belgische Staat geen rekening gehouden met voorwaarden die de strafuitvoeringsrechtbank zal stellen aan het reclasseringsplan van verzoeker. Deze voorwaarden gaan in elk geval ook een actuele bedreiging tegen en neutraliseren elk mogelijk gevaar voor de openbare orde.

Het gedrag van ouders is bovendien bij de beoordeling van het belang van het kind irrelevant!

Het principe van het hoger belang van het kind werkt niet zoals de Belgische Staat dit hanteert. Hun belang moet daadwerkelijk in rekening genomen worden! Er wordt niet gekeken naar hun leeftijd, de mate van afhankelijkheid van de ouders, de nationaliteit van de kinderen, hun legale verblijfstitel en de kwetsbaarheid van de kinderen door de Belgische Staat. Er is geen enkele zinsnede in de bestreden beslissing die melding maakt van de identiteit van de kinderen, de leeftijd van de kinderen, het aantal kinderen, hun nationaliteit, de specifieke kwetsbaarheid, plaats van geboorte, de afhankelijkheidsband met verzoeker etc. De Belgische Staat heeft niet alle relevante bewijsmiddelen in acht genomen en gewaardeerd. Men heeft de impact van de maatregel op de kinderen op onvoldoende wijze onderzocht. Het is nochtans de taak van het bestuur om een fair balance test door te voeren specifiek met betrekking tot de belangen van de betrokken kinderen. Men kan onmogelijk een fair balance test doorvoeren wanneer men niet beschikt over cruciale informatie zoals de leeftijd, nationaliteit, plaats van geboorte, specifieke kwetsbaarheid van de kinderen etc.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). De bestreden beslissing is gelet op bovenstaande dan ook allesbehalve zorgvuldig genomen.

[...]

De kinderen zijn nog erg jong. Ze zijn namelijk 7 en 8 jaar oud (stuk 3 en 4). Het is ook zo dat de kinderen van verzoeker geboren en getogen zijn in België. Zij spreken enkel Nederlands en geen Engels. De cruciale ontwikkeling van kinderen vindt plaats in hun eerste zes levensjaren. Dan wortelen ze zich vast in hun leefomgeving. Zij zijn een lange periode vertrouwd geraakt met hun leefomgeving, een verhuis naar het Verenigd Koninkrijk om bij vader te blijven, zal een ontworteling betekenen en dus niet in hun belang zijn. Wanneer er een verblijf in België geweigerd wordt aan verzoeker, zal hij dus fysiek gescheiden worden van zijn kinderen die in België zullen blijven.

Er rust op verdragsstaten een middelenverbintenis om erover te waken dat ouders hun gezamenlijk ouderlijk gezag kunnen uitoefenen. Artikel 18 IVRK bepaalt immers:

“De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.”

Artikel 9 IVRK bepaalt ook:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.”

Het is niet omdat verzoeker heden in de gevangenis verblijft dat hij voor zijn verblijf in de gevangenis geen opvoedkundige rol heeft gehad. Hij verblijft in de gevangenis sinds juli 2022. Verzoeker was er altijd voor zijn kinderen tot op het moment hij in de gevangenis belandde. Bovendien is het ook zo dat verzoeker vanuit zijn verblijf in de gevangenis nog steeds zijn rol als vader opneemt en het ouderlijk gezag dat hij bezit uitoefent. Dat de kinderen maar 4x op bezoek zouden zijn geweest bij verzoeker is niet correct. De bezoekerslijst toont aan dat de kinderen minstens maandelijks op bezoek kwamen. Moderne communicatiemiddelen kunnen bij jonge kinderen een fysiek contact geenszins vervangen.

De kinderen van verzoeker zijn tijdens zijn verblijf in de gevangenis onder toezicht gekomen van de jeugdrechtbank te Mechelen d.i. 14.12.2023 (stuk 2). Verzoeker werd gedagvaard en was in persoon aanwezig op de zitting van de jeugdrechtbank in tegenstelling tot de moeder. Er kan dus niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker zijn vaderrol niet ter harte zou nemen. In het vonnis staat ook duidelijk vermeld:

“ Uit de behandeling van de zaak tijdens de zitting, het gesprek met de vader en de raadsman van de minderjarige, de stukken van het dossier en het schriftelijk verzoek van de consulent van de sociale dienst jeugdrechtbank, blijkt dat er nog steeds sprake is een verontrustende situatie die het maatschappelijk noodzakelijk maakt dat afdwingbare maatregelen worden genomen.” Het is aldus het gesprek met de vader dat mede aankaart dat de thuissituatie bij moeder opvolging door de jeugdrechtbank nodig heeft. Wanneer verzoeker uit de gevangenis komt, kan hij zijn vaderrol volledig ter harte nemen en de kinderen opnieuw opvangen bij zijn thuis. Dat zijn verblijf aldus niet geweigerd wordt is dus wel degelijk in het belang van de kinderen.

Bovendien neemt de Belgische Staat aan dat er heden geen relatie meer is tussen mevrouw [F.K.], moeder van de kinderen, en verzoeker. Gezien de relatie gestrand is, is het dan ook zeer evident dat de kinderen gescheiden zullen worden van verzoeker bij een negatieve beslissing over het verblijfsrecht. De moeder-die rechtmatig in België verblijft- zal immers niet meereizen met de kinderen naar het land waar verzoeker zal komen te verblijven. Het EHRM oordeelde reeds gelijkaardig in het arrest *Rodrigues Da Silva* and *Hoogkamer v. The Netherlands* en in het arrest *Nunez v Norway*. Deze stelling wint nog aan kracht nu er ook vastgesteld kan worden dat de moeder van de kinderen zelfs niet aanwezig was op de zitting van de jeugdrechtbank die in het belang van de kinderen werd gehouden. Zij zal dus ook niet het belang van de kinderen in acht nemen om de contacten met vader te behouden.”

2.2.1. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkings-akkoord. Verweerder betwist niet dat verzoeker in beginsel voldoet aan de voorwaarden om te worden beschouwd als begunstigde van dit akkoord, maar oordeelt dat hem niettemin een verblijfsrecht in deze hoedanigheid moet worden geweigerd omdat hij door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2.2.3. Specifiek wat de beperkingen van het recht van verblijf en het recht van binnenkomst betreft, voorziet artikel 20 van het Terugtrekkingsakkoord in zijn lid 1 en 2 wat volgt:

“1. Het gedrag van burgers van de Unie of van onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun familieleden en andere personen die rechten uit hoofde van deze titel uitoefenen, wordt, wanneer dat gedrag zich voor het eind van de overgangperiode voordeed, overeenkomstig hoofdstuk VI van Richtlijn 2004/38/EG in aanmerking genomen.

2. Het gedrag van burgers van de Unie of van onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun familieleden en andere personen die rechten uit hoofde van deze titel uitoefenen, kan, wanneer dat gedrag zich na het eind van de overgangperiode voordeed, gronden opleveren voor een beperking van het recht van verblijf door het gastland of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit overeenkomstig nationaal recht.”

Artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder met betrekking tot de begunstigden van het Terugtrekkingsakkoord:

“§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders.

De Koning bepaalt de wijze waarop de in het eerste lid bedoelde aanvragen worden ingediend.

§ 3. De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangperiode.

[...]

§ 4. Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen.

De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgisch strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

§ 5. Wanneer het gedrag van de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, dat zich na het eind van de overgangperiode voordeed, gronden oplevert voor een beperking van het recht van verblijf of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit, wordt dit gedrag onderzocht overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

[...]”

2.2.4. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. Op basis van het persoonlijke gedrag zoals dit naar voor komt uit deze strafrechtelijke veroordelingen stelt hij vast dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij gaat verder over tot een toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM wat de aanwezigheid van verzoekers (ex-)partner en hun gemeenschappelijke kinderen in België betreft en oordeelt dat verzoekers leeftijd, zijn gezondheids-toestand en zijn gezins- en economische situatie geen obstakel zijn waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de genomen beslissing. Evenmin stelt hij een sociale en culturele integratie in hoofde van verzoeker vast die zich kan verzetten tegen de genomen beslissing. Hij acht het verder mogelijk voor verzoeker als Brit om in zijn land van herkomst opnieuw een leven uit te bouwen

2.2.5. Het persoonlijke gedrag van verzoeker dat aan de basis lag van zijn strafrechtelijke veroordelingen en van verweerders beoordeling inzake de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving speelde zich, blijkens de stukken van het administratief dossier, af zowel voor als na het einde van de overgangperiode op 31 december 2020 waarin het Terugtrekkingsakkoord voorzag.

Nu het gedrag van verzoeker zich voor een groot deel voordeed voor het einde van deze overgangsperiode, moet gelet op de hierboven aangehaalde bepalingen worden aangenomen dat dit gedrag in aanmerking moet worden genomen zoals dit het geval is in de Richtlijn 2004/38/EG of nog de bepalingen in de Vreemdelingenwet inzake de Unieburgers en hun familieleden.

Overeenkomstig artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet kunnen de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden worden geweigerd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, meer bepaald wanneer hun gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar moet bij een dergelijke beslissing rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familiedid op het grondgebied, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat verweerder een beoordeling heeft doorgevoerd die in overeenstemming is met de voormelde richtlijnen, waar hij is nagegaan enerzijds of er sprake is van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en anderzijds of de verschillende voornoemde elementen waaronder het gezinsleven het nemen van deze beslissing in de weg kunnen staan. Verweerder heeft de – voor verzoeker meest gunstige – beoordeling van zijn persoonlijke gedrag in het licht van de regelgeving voor Unieburgers ook doorgetrokken voor zover het de feiten betreft die zijn gepleegd na het einde van de overgangperiode op 31 december 2020 waarin het Terugtrekkingsakkoord voorzag. Verzoeker bekritiseert dit ook niet.

2.2.6. Inzake zijn beoordeling dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wijst verweerder op de vele strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker in de loop der jaren heeft opgelopen, waarbij een eerste veroordeling dateert van mei 2013 en een laatste van juni 2023. Hij licht toe voor welke feiten en tot welke straf verzoeker telkens werd veroordeeld. In het bijzonder gaat hij in op het laakbaar karakter van de feiten die hebben geleid tot verzoekers meeste recente strafrechtelijke veroordeling van 29 juni 2023 en benadrukt dat feiten van herhaald partnergeweld een ernstig maatschappelijk probleem zijn. Hij merkt bovendien op dat verzoeker voordien reeds werd veroordeeld voor feiten van slagen en verwondingen en toen reeds kon worden vastgesteld dat hij zich niet kan beheersen en geen respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens. Gezien de verschillende feiten van openbare orde en de herhaalde veroordelingen voor gelijkaardige feiten, acht verweerder het redelijk om te stellen dat de weigering van een verblijf onder het Terugtrekkingsakkoord een noodzakelijk maatregel is voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten en dit nu verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker betwist deze beoordeling.

Verzoeker merkt allereerst op dat het voor een groot deel veroordelingen door de politierechtbank betreft. Uit de bestreden beslissing komt echter naar voor dat verweerder weliswaar ook verwijst naar deze veroordelingen, maar uiteindelijk een determinerend belang heeft gehecht aan de strafrechtelijke veroordelingen voor gewelddadige feiten, met name de feiten van herhaald partnergeweld en van slagen en verwondingen. Door dit betoog vermag verzoeker bijgevolg nog niet aan te tonen dat verweerder op grond van het geheel van de strafrechtelijke veroordelingen en het hieraan ten grondslag liggende persoonlijke gedrag op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker is verder van mening dat niet wordt aangetoond dat zijn gedrag actueel nog een bedreiging vormt. Hij stelt dat zijn laatste veroordeling de feiten van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn (ex-)partner betrof en dat, nu hij geen relatie meer heeft met haar, de actuele dreiging in dit verband is weggenomen. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verweerder wel degelijk heeft geduid waarom volgens hem verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, met name nu hij doorheen de jaren verschillende feiten van openbare orde pleegde en hij ook bij herhaling werd veroordeeld voor gelijkaardige en gewelddadige feiten. Verzoekers betoog dat er geen actueel gevaar meer kan zijn nu hij niet langer samen is met zijn partner is niet ernstig. Verzoeker gaat er hiermee aan voorbij dat hij ook buiten zijn gezinsrelatie feiten van slagen en verwondingen pleegde, met name tegen veiligheidsagenten van Securail (vonnis van 14 juli 2021) alsook dat het niet is omdat hij niet langer samen is met zijn partner dat er geen risico meer kan zijn op gelijkaardige feiten binnen een nieuwe partnerrelatie of op gewelddadige feiten in een andere context. Verzoeker brengt zo ook geen concrete elementen naar voor die blijk geven van een werkelijk en oprecht schuldinzicht of die aantonen dat hij met succes heeft gewerkt aan zijn agressieproblematiek.

Verzoeker wijst er verder op dat hij in de gevangenis verblijft en werkt aan zijn reclassering. Er wordt volgens hem onterecht geen rekening gehouden met de *“voorwaarden die de strafuitvoeringsrechtbank zal stellen aan [zijn] reclasseringsplan”*. Hij meent dat deze voorwaarden in elk geval een actuele bedreiging tegengaan en elk mogelijk gevaar voor de openbare orde zullen *“neutraliseren”*. Verzoeker duidt allereerst nergens concreet op welke wijze hij werkt aan zijn reclassering en welke elementen verweerder in dit verband onterecht heeft nagelaten te betrekken bij zijn beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde. Nog kan hij verweerder niet dienstig tegenwerpen dat onterecht geen rekening werd gehouden met mogelijke

toekomstige voorwaarden van de strafuitvoeringsrechtbank. Verzoeker legt in het kader van zijn beroep trouwens evenmin een vonnis van de strafuitvoerings-rechtbank voor.

In elk geval merkt de Raad ook op dat de strafuitvoeringsrechtbank geen uitspraak mag doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker. Dit is het prerogatief van verweerder. De strafuitvoerings-rechtbank spreekt zich enkel uit over de vraag of aan iemand die is veroordeeld tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend. Dit doet echter geen afbreuk aan de bevoegdheid van verweerder om bij de toepassing van de verblijfswetgeving in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstig bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt verweerder over een eigen vrije appreciatie-bevoegdheid. Er blijkt nergens uit dat verweerder daarbij is gebonden door de beoordeling die de strafuitvoeringsrechtbank maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding tot zijn beoordeling is gekomen dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2.2.7. In tegenstelling tot wat het geval was in de eerder genomen – vernietigde – beslissing van 19 december 2023, moet de Raad verder vaststellen dat in de nieuw genomen beslissing die het voorwerp is van huidig beroep verweerder ook is nagegaan of er omwille de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van oorsprong, redenen spelen die zich ertegen zouden verzetten dat hem een verder verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd.

Specifiek wat de gezinsbelangen betreft, betwist verzoeker de motivering niet dat hij niet langer samen is met zijn partner en de moeder van zijn nog minderjarige kinderen, nadat zij het slachtoffer was van partnergeweld. Evenmin betwist hij de verdere motivering in de bestreden beslissing dat hij met de moeder van zijn nog minderjarige kinderen via de moderne communicatiemiddelen de nodige regelingen kan treffen voor de opvoeding van hun kinderen en hiervoor zijn aanwezigheid in België dus niet is vereist. Verder gaat verzoeker evenmin concreet in op de beoordeling dat er omwille van zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en zijn banden met het land van herkomst geen concrete redenen spelen die zich verzetten tegen de genomen beslissing. Deze motieven blijven aldus evenzeer overeind.

Verzoeker geeft enkel aan de volgende beoordeling te betwisten inzake de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen in België:

“In verband met de kinderen van betrokkene dienen we op te merken dat uit het overzicht van de bezoekers in de gevangenis blijkt dat zij betrokkene in het jaar 2024 4 maal een bezoek brachten. Alhoewel we dienen te erkennen dat betrokkene nog sporadisch contact heeft met zijn kinderen, dit familiaal leven niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde. Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene nog verschillende criminele feiten pleegde na de geboorte van zijn kinderen. Hij had zelf kunnen voorspellen dat zijn criminele activiteiten ertoe konden leiden dat hij in de gevangenis zou belanden en daardoor minder contact met zijn kinderen zou kunnen hebben. Hij zou een voorbeeld moeten geven voor zijn kinderen maar we dienen op te merken dat hij integendeel nog verscheidene zware veroordelingen opliep. Door verder het criminele pad te blijven kiezen ontvlucht hij zijn verantwoordelijkheden als vader.

De (ex-)partner en hun kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het Verenigd Koninkrijk of een andere plaats waar betrokkene zou verblijven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen in ieder geval de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene kinderen heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van het familieleven met zijn kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen herhaaldelijk misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in het Verenigd Koninkrijk of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”

Verzoeker is van mening dat de belangen van zijn kinderen niet werkelijk in rekening zijn gebracht. Dit betoog wordt mede onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, recht dat echter niet absoluut is. Het EHRM heeft er zo bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals in casu, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van deze criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Het wordt in casu op zich niet betwist dat verzoeker een gezins- en privéleven heeft in België en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en/of gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Zoals verzoeker op zich niet betwist, heeft de bestreden beslissing een wettelijke basis en streeft zij een legitiem doel na, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of zij wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen de belangen van verzoeker en diens gezins- en familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds, waarbij ook het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in rekening dient te worden gebracht.

Uit de voorgaande bespreking blijkt reeds dat verweerder kon oordelen dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft op pertinente en concrete wijze geduid waarom volgens hem verzoeker nog steeds kan worden beschouwd als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat verweerder enkel met “*een verwijtend vingertje*” naar hem wijst.

De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder een concrete beoordeling en belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van verzoekers gezins- en privéleven en het hoger belang van zijn nog minderjarige kinderen. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker op zich niet aangeeft de beoordeling inzake zijn privéleven te betwisten. Verzoeker betwist enkel concreet de beoordeling inzake zijn gezinsbanden met zijn nog minderjarige kinderen en het hoger belang van deze kinderen, zodat enkel hierop verder wordt ingegaan in het kader van de huidige beroepsprocedure.

In dit verband stipt de Raad nog aan dat verzoeker zich enkel beroept op de gezinsbanden met zijn twee nog minderjarige kinderen, geboren in 2017 en 2018, die hij heeft met zijn ex-partner F.K. Voor zover hij nog – mogelijk meerderjarige – kinderen zou hebben, geeft hij zelf niet aan dat hij nog een concrete gezinsband heeft met deze kinderen en beroept hij zich niet op de banden met deze kinderen opdat de bestreden beslissing niet had mogen worden genomen. Ook hierop hoeft derhalve niet verder te worden ingegaan in het kader van de huidige beroepsprocedure.

Verzoeker merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing de identiteit van zijn kinderen niet concreet heeft vermeld, net zomin als wordt vermeld hoeveel kinderen hij heeft. Verder wordt volgens hem niet gekeken naar hun plaats van geboorte, hun leeftijd, de mate van afhankelijkheid van de ouders, hun nationaliteit, hun legale verblijf in België en hun kwetsbaarheid. De identiteit van zijn kinderen en het aantal kinderen dat hij heeft, betreffen echter gegevens waarvan verzoeker zelf wordt geacht kennis te hebben. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt alleszins duidelijk dat verweerder heeft gedoeld op de gemeenschappelijke en nog minderjarige kinderen met zijn ex-partner die het slachtoffer werd van partnergeweld. Verzoeker maakt met zijn voormeld betoog verder niet concreet aannemelijk dat enig specifiek aspect inzake de situatie of belangen van deze kinderen onterecht niet in de beoordeling en belangenafweging is betrokken of van aard was hierop een invloed te kunnen hebben gehad. Nog stipt de Raad aan dat het legale verblijf van zijn kinderen in België hoegenaamd niet in twijfel wordt getrokken, nu er in de bestreden beslissing net vanuit wordt gegaan dat deze kinderen samen met hun moeder verder in België kunnen blijven wonen.

Wat de concreet gedane beoordeling en belangenafweging betreft, en waar verweerder opmerkt dat verzoeker nog verschillende strafbare feiten pleegde na de geboorte van zijn kinderen, betoogt verzoeker

verder dat dit op lezing van de bestreden beslissing niet kan worden geverifieerd. Zoals dit wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier en waarvan mag worden aangenomen dat verzoeker dit zelf ook wel weet, betreffen minstens de veroordelingen van 14 juli 2021 en 29 juni 2023 feiten die verzoeker pleegde na de geboorte van zijn kinderen. Meer zelfs, de feiten van partnergeweld waarvan sprake in het strafvonnis van 14 juli 2021 betreffen feiten die verzoeker pleegde in het bijzijn van de kinderen die hij heeft met zijn slachtoffer.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat bij de beoordeling van het hoger belang van het kind het gedrag van de ouders irrelevant is, waarmee hij er echter aan voorbij gaat dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, maar die bijzondere plaats maakt het niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met openbare orde belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het gaat aldus te ver om op algemene wijze te stellen dat het gedrag van de ouders volstrekt *“irrelevant”* zou zijn. Dit zeer algemene betoog vermag andermaal niet aan te tonen dat verweerder enig specifiek aspect inzake het hoger belang van de betrokken kinderen onterecht over het hoofd heeft gezien of dit hoger belang onvoldoende centraal heeft gesteld in de beoordeling.

Ook verzoekers betoog dat de impact van de bestreden beslissing op zijn kinderen onvoldoende is onderzocht, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Verzoeker gaat er aan voorbij dat verweerder heeft vastgesteld dat hij in 2024 slechts viermaal bezoek kreeg van zijn kinderen en dat hooguit nog een sporadisch contact blijkt. Hij betwist dit gegeven weliswaar, maar de Raad kan enkel samen met verweerder vaststellen dat de minderjarige kinderen die hij zelf ook vermeldt in zijn verzoekschrift hem – zoals verweerder correct vaststelde – in 2024 inderdaad slechts viermaal bezochten in de gevangenis en niet maandelijks zoals hij zelf voorhoudt (elektronisch administratief dossier, stuk 59). Verweerder wees er verder op dat verzoekers kinderen en hun moeder ervoor kunnen kiezen in België te blijven en het contact met zijn kinderen kan worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen alsook periodieke bezoeken die zijn kinderen aan hem in het Verenigd Koninkrijk kunnen brengen (of elders waar hij kan verblijven). Verweerder zag alvast geen onoverkomelijke hinderpalen voor verzoeker om op regelmatige basis verder het contact met zijn kinderen te onderhouden. Hij heeft hierbij niet ontkend dat de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat de contacten met zijn kinderen moeilijker zullen verlopen, maar wees erop dat dit in de eerste plaats een gevolg is van verzoekers eigen herhaaldelijk misdadig gedrag.

Verzoeker benadrukt dat zijn kinderen nog erg jong zijn, met name 7 en 8 jaar oud, zonder echter te duiden hoe of waarom dit afbreuk kan doen aan de voormelde beoordeling. Nog stelt hij dat zijn kinderen zijn geboren en getogen in België en enkel Nederlands spreken. Hij benadrukt dat de cruciale ontwikkeling van kinderen plaatsvindt tijdens de eerste zes levensjaren en dat een verhuis naar het Verenigd Koninkrijk een ontworteling zou betekenen voor zijn kinderen en aldus niet in hun belang is. Indien hem een verder verblijf in België wordt geweigerd, betekent dit volgens hem dan ook een scheiding van zijn kinderen, nu zij verder in België zullen blijven samen met hun moeder. Zoals reeds werd aangestipt, legt de bestreden beslissing verzoekers kinderen geen enkele verplichting op om samen met hun vader het land te verlaten, integendeel, nu de beslissing ervan uitgaat dat zij met hun moeder verder in België zullen blijven wonen. Verweerder hield er ook rekening mee dat als verzoeker niet langer in België kan verblijven en opnieuw in het Verenigd Koninkrijk (of elders) zou wonen de contacten met zijn kinderen moeizamer zullen verlopen. Niettemin achtte hij het mogelijk dat de ouder-kind band ook in deze situatie verder kan worden onderhouden en werd dit niet als disproportioneel beschouwd waar ook nu de contacten van de kinderen met hun vader een eerder sporadisch karakter kennen. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet en toont met zijn betoog dat moderne communicatiemiddelen bij jonge kinderen een fysiek contact niet vervangen niet aan dat deze kennelijk onredelijk is. Zo wees verweerder er, hierin niet tegengesproken door verzoeker, net ook op dat de kinderen verzoeker op regelmatige basis kunnen komen bezoeken. Er wordt herhaald dat in heel 2024 verzoeker zijn nog minderjarige kinderen hooguit viermaal en niet regelmatig zag, zodat dit ook geen al te grote of ingrijpende verandering in het leven van de kinderen hoeft te zijn.

Verzoeker houdt voor dat hij tot op het moment dat hij in juli 2022 in de gevangenis belandde er steeds is geweest voor zijn kinderen en hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis nog steeds zijn rol als vader opnam en het ouderlijk gezag over zijn kinderen uitoefende. Hij legt in dit verband echter geen begin van bewijs voor dat dit alles concreet kan staven. Alleszins wordt hiermee andermaal de in de bestreden beslissing gedane beoordeling nog niet onderuit gehaald.

Kort voor de zitting maakte verzoeker nog enkele foto's van zichzelf met zijn kinderen over aan de Raad, om de feitelijke gezinsbanden en *“de emotionele en pedagogische verwevenheid tussen [hem] en zijn kinderen, alsook de impact die de weigering tot verblijf zou hebben op hun welzijn en ontwikkeling”* aan te tonen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat de feitelijke gezinsbanden tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen op zich niet worden betwist. Voor het overige moet de Raad vaststellen dat 10 ongedateerde foto's, waarvan 3 teruggaan tot de geboorte van een van zijn kinderen en de overige 7 foto's verzoeker en zijn kinderen tijdens enkele uitstappen of contactmomenten doorheen de jaren tonen, niet toelaten iets zinvols te

concluderen inzake “*de emotionele en pedagogische verwevenheid*” tussen verzoeker en zijn kinderen of over de impact van een weigering van verblijf aan verzoeker op het welzijn en de ontwikkeling van zijn kinderen. De voorgelegde foto’s, en dit nog daargelaten het gegeven dat deze niet reeds voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zijn in geen geval van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedegen beoordeling en belangenafweging die verweerder doorvoerde en die door deze foto’s niet onderuit kan worden gehaald.

Vervolgens merkt verzoeker nog op dat tijdens zijn gevangenschap zijn kinderen onder het toezicht zijn gekomen van de jeugdrechtbank. Hij stelt dat hij, in tegenstelling tot de moeder, wel in persoon aanwezig was op de zitting. Aldus kan volgens hem niet worden gesteld dat hij zijn vaderrol niet ter harte zou nemen, te meer nu uit de vonnissen van 21 november 2024 zou blijken dat mede het gesprek met hem de rechtbank ertoe bracht vast te stellen dat de thuissituatie bij de moeder nog steeds opvolging door de jeugdrechtbank vereiste. Hij stelt dat als hij vrijkomt uit de gevangenis hij zijn vaderrol opnieuw volledig kan opnemen en de kinderen hij hem thuis kan opvangen. Het is volgens hem dus wel degelijk in het belang van zijn kinderen dat hij verder in België kan verblijven. De afwezigheid van de moeder op de zitting voor de jeugdrechtbank wijst er volgens hem ook op dat zij niet het belang van haar kinderen in acht zal nemen om de contacten met hun vader te behouden. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had, of diende te hebben, van de thans door verzoeker aangebrachte vonnissen van de jeugdrechtbank, zodat ook niet blijkt dat hij hiermee reeds rekening kon houden in de bestreden beslissing. Verzoeker kan het evenmin als zekerheid poneren dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis de kinderen opnieuw bij hem thuis zal mogen of kunnen opvangen. In dit verband leest de Raad in de vonnissen ook net dat als de vader vrijkomt de contacten met hem “*enkel volgens de modaliteiten te bepalen door de sociale dienst*” mogelijk zijn. De kinderen zijn blijkens de vonnissen nog steeds toegewezen aan het milieu van de moeder, zij het onder toezicht door de jeugdrechtbank. Evenmin kan uit de voorgelegde vonnissen, of de afwezigheid van de moeder op de zitting van de jeugdrechtbank, trouwens zonder meer worden afgeleid als zou de moeder haar kinderen niet toelaten het contact te behouden met hun vader. Andermaal weerlegt verzoeker met zijn betoog de gedane beoordeling in de bestreden beslissing niet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoekers situatie gelijkaardig is aan de door hem aangehaalde zaken Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland en Nunez tegen Noorwegen van het EHRM. In deze zaken was er sprake van een zeer nauwe band tussen de uitgewezen ouders en het kind, die verder ging dan sporadische contacten. Verder was er geen sprake van dat deze ouder als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kon worden beschouwd of was er sprake van feiten van ernstig partnergeweld in het bijzijn van de kinderen.

2.2.9. Gelet op voorgaande bespreking moet worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.2.10. Inzake de artikelen 3, 9 en 18 van het VN-Kinderrechtenverdrag wordt opgemerkt dat deze artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Nog kan de Raad, inzake deze artikelen en de aangevoerde schending van artikel 24 juncto artikel 51 van het EU-Handvest verwijzen naar de eerdere bespreking van het hoger belang van het kind zoals dit ook reeds zit vervat in de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing verhindert geenszins dat verzoeker verder zijn ouderlijk gezag kan uitoefenen.

2.2.11. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS